

ת"פ 10571/02/15 - מדינת ישראל נגד יובל פלג

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 10571-02-15 מדינת ישראל נ' פלג

לפני
המאשימה
כבוד השופט חאלד כבוב
מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה)
מנחם בגין 154, תל אביב
טל': 073-3736100; פקס: 073-3736085

הנאשם
נגד
יובל פלג
ע"י ב"כ עו"ד איתן מעוז ודניאל עינב
קפלן 17 תל אביב
טל': 03-5798801; פקס: 03-5798802

גזר דין

פרטי האישום

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, עבירות של מתן שוחד, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות) תרמית בניירות ערך (ריבוי עבירות) ואיסור הלבנת הון (ריבוי עבירות).
לפי המפורט בפרק העובדות של כתב האישום, מגדל חברה לביטוח בע"מ (להלן: "**מגדל**") הינה חברת בת של החברה הציבורית מגדל אחזקות ופיננסים בע"מ והיא פועלת בתחום שוק ההון, הביטוח, הפנסיה והגמל. בין יתר פעילותה מנהלת מגדל קרנות פנסיה עבור עמיתה. ככזאת מגדל מספקת שירותים חיוניים לציבור ומהווה את אחד מגופי ההשקעה המוסדיים הגדולים בישראל ובעלת היקף נכסים מנוהל בסך של עשרות מיליארדי שקלים.
2. הנאשם הנוסף בכתב האישום, גיא ממן (להלן: "**ממן**"), היה בתקופה הרלוונטית סוחר בשוק ההון, בעל ניסיון בניהול השקעות ובקיא ברזי המסחר בשוק ההון על כל שלביו ומאפייניו מתוקף תפקידיו השונים בשוק ההון וניסיונו המקצועי. ממן הוא בעל רישיון יעוץ השקעות אותו התלה בשנת 2007 לאחר תחילת עבודתו במגדל. בין השנים 2005-2011 עבד ממן כסוחר בדסק המניות של מגדל וניהל את תיקי המניות בחשבונות קרנות הפנסיה והפוליסות המשתתפות ברווחים של חברת מגדל. ככזה היה ממן עובד ציבור.
3. הנאשם, פלג, היה בתקופה הרלוונטית חברו ושכנו של ממן, הוא מפתח אלקטרוניקה במקצועו ופעיל חובב בשוק ההון וגם בקיא במסחר בניירות ערך.

4. מתוקף תפקידו ומעמדו חב ממן חובת נאמנות למגדל ולחוסכים בקרנות אותן ניהל כך שנאסר עליו להימצא במצב של ניגוד עניינים בין תפקידו ועבודתו במגדל ובין העניין האישי שלו ושל מקורביו. מתוקף תפקידו ומעמדו חל על ממן איסור לסחור בניירות ערך עבור עצמו.

במועד שאינו ידוע אך לכל המאוחר בסוף שנת 2006, יזמו ממן והנאשם תכנית מרמית משותפת, לפיה ינצלו את השליטה והידע של ממן מתוקף תפקידו ומעמדו בחברת מגדל לשם השאת רווחים לטובת עצמם.

במסגרת התכנית המרמית החליטו ממן והנאשם לבצע מסחר בניירות ערך עבור עצמם, באמצעות שני חשבונות (להלן: "**חשבונות פלג**") האחד על שם הנאשם ועל שם אשתו בבנק דיסקונט והאחר על שם אמו של הנאשם בבית ההשקעות מיטב, בו נרשם הנאשם כמויפה כוח אך לא כבעלים או נהנה.

5. הנאשם וממן החליטו כי הנאשם יספק את המימון הדרוש לביצוע העסקאות וכי רווחי פעילותם בניירות ערך יתחלקו ביניהם בצורה שווה. הנאשם אפשר לממן לפעול בחשבונותיו כאמור ופעל עמו בצוותא להסתיר את פעילותו המרמית של ממן וזיקתו לחשבונות הנאשם, בידעו כי ממן מפר את חובותיו כלפי מגדל וכי אסור לו לנהל חשבונות ניירות ערך עבור עצמו וכן בידעו שממן פועל בניגוד עניינים בכדי להשיא לטובת השניים רווחים בחשבונות הנאשם.

6. לפי המפורט בכתב האישום השניים ניצלו באופן שיטתי ומתוכנן את הפעילות של ממן מכוח תפקידו ומעמדו במגדל ואת כוח הקניה של מגדל, זאת החל משנת 2006, תוך שהם פועלים באופן מרמתי בעשרות ניירות ערך, תוך ביצוע עסקאות מתואמות ועצמיות במסחר. חלק מהעסקאות, שנחזו להיות אמיתיות בין קונה מרצון ומוכר מרצון, נערכו בין חשבונות עליהם היה מופקד ממן במסגרת תפקידו במגדל לבין חשבונות הנאשם (צורף נספח עם רשימת חשבונות מגדל בהם בוצעו עבירות). כתב האישום מפרט את האופן שבו פעל ממן, שמחד היה בעל שיקול הדעת לגבי עיתוי ביצוע העסקאות, הכמות והמחיר בהם נרכשו או נמכרו ניירות הערך, העביר הוראות באופן ישיר או דרך הנחיות לברוקרים ובמקביל הנחה את הנאשם כיצד לפעול ועשה זאת באמצעות שיחות ומסרונים שהוחלפו באמצעות מכשיר טלפון נייד שנרכש לצורך זה והשניים נשאו באופן שווה בעלויות המכשיר.

באופן זה גרפו הנאשם וממן, לפי המפורט בכתב האישום, רווחים מובטחים בחשבונות הפרטיים על חשבון חשבונות מגדל תוך שהם פועלים, בשנים 2008-2011, בהיקף של למעלה מ-500 מיליון ש"ח, כאשר השניים ביצעו לפחות 843 עסקאות מתואמות בהיקף של כ-96 מיליון ש"ח, כך לפי המפורט בכתב האישום.

נטען בכתב האישום כי הנאשם סיפק לממן כרטיס אשראי אשר עשה בו שימוש לצורך משיכת מזומנים, מימון חופשות משפחתיות, טיסות לחו"ל, הוצאות שוטפות ורכישות שונות לשימושי הפרטיים. הנאשם, לפי המפורט, ביצע העברות לצדדים שלישיים לבקשת ממן, לרבות לאחיו של ממן ואף רכש עבור ממן ג'יפ חדש מסוג יונדאי סנטה פה, כרטיסי טיסה לחו"ל וכרטיסים למשחקי ספורט ואף העביר לו מדי פעם מעטפות עם כסף מזומן, כאשר סך המשיכות של ממן מחשבונות הנאשם, בין במישרין ובין בעקיפין, עמד על כ-2.4 מיליון ש"ח. במקביל, פעל ממן, ונטען שגם הנאשם עשה כן, לבצע עסקאות עצמיות שלא במסגרת הקשר בין השניים, וגם פעילות בחשבונות לטובת אחרים.

7. לפי המפורט בכתב האישום, הנאשם וממן קיבלו במרמה בנסיבות מחמירות את הרווחים שנצברו בחשבונות הנאשם בסך כולל של 10,914,279 ש"ח כאשר מתוך סכום זה משך ממן סך של 2.4 מיליון ש"ח בעוד שכל

היתרה נותרה בחשבוננו של הנאשם.

הרשעתו של ממן

8. כתב האישום הוגש כנגד הנאשם וכנגד ממן, אך כבר בשלב מוקדם של הדיונים הופרד כתב האישום לאחר שממן הגיע להסדר טיעון עם המאשימה לפיו הוא הודה במיוחס לו בכתב האישום והצדדים עתרו במשותף להטלת עונש מאסר בפועל לתקופה של 44 חודשים, מאסר על תנאי, קנס וחלף קנס שיטלו לפי שיקול דעתו של בית המשפט.

כתב האישום בעניינו של ממן לא תוקן במסגרת הסדר הטיעון.

בגזר הדין שניתן בעניינו של ממן עוד ביום 8.9.2015, התייחסתי לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**), הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, שאמנם אינו מפרט לגבי הסדרי טיעון אך הוספתי שבתי משפט התייחסו לסוגיה זו לאחר שהתגבשה ההלכה שאמנם אינה מחייבת ללכת במתווה התיקון לחוק, שעה שמדובר בהסדר טיעון מוסכם ומומלץ על ידי הצדדים.

מצאתי לכבד את הסדר הטיעון תוך שבחנתי גם את שיקולי השיקום, נסיבותיו האישיות של הנאשם אך בה בעת התייחסתי לנזק החמור שנגרם לכל בעלי החשבונות שסבלו הפסדים כספיים שנועדו להבטיח את קיומם לעת זקנה, הוספתי וצינתי שהמשבר בחייו האישיים של הנאשם, לרבות ויתורו על דירת המגורים, אינם שקולים לחומרת המעשים בהם הורשע.

עוד ציינתי שהסדר הטיעון מקל עם הנאשם שאילולא זה הושג בין הצדדים, עונשו היה חמור יותר מפאת הנימוקים שפורטו, אך בד בבד הוספתי וצינתי שהודאתו של הנאשם כמו גם נטילת האחריות על ידו, הודאה שבאה בשלב מוקדם של הדיון, דברי החרטה והצער שהביע הנאשם, כל אלו פעלו לזכות הנאשם.

בעניין גובה הקנס, ציינתי שעל בית המשפט לאזן בין שני שיקולים, האחד גובה הקנס אותו ניתן להשית על הנאשם כקבוע בסעיף 63(א) לחוק העונשין, קנס בגובה של פי ארבעה משווי טובת הנאה שהושגה או שווי הנזק שנגרם ומאידך על בית המשפט לתת את דעתו גם ליכולתו הכלכלית של הנאשם לשלם את הקנס שיושת עליו.

בסופו של דבר הטלתי על ממן קנס מתון יחסית בסך של 500,000 ש"ח, שהינו שווה ערך לחמישית מטובת ההנאה שהפיק בעצמו, סכום שמהווה 5% בלבד מגובה הנזק שגרמו מעשי ממן עם הנאשם לאותם חוסכים.

ערעור על פסק הדין שהוגש על ידי ממן

9. ביום 8.1.2018 ניתן פסק דין על ידי בית המשפט העליון בערעור שהגיש ממן על גזר הדין שניתן על ידי בית משפט זה, ע"פ 6978/15 **ממן נ' מדינת ישראל** (8.1.2018) (להלן: **"פרשת ממן"**), כאשר הערעור מופנה נגד שיעור הקנס, המאסר חלף הקנס ומועד התשלום. בית המשפט העליון ציין שעמדת בית משפט זה, שעונש המאסר שהוטל על ממן נוטה לקולא, מקובלת על בית המשפט העליון. כמו כן בחן בית המשפט העליון את השיקולים שהנחו את בית משפט זה שעה שהטיל את הקנס על ממן, תוך התייחסות לטובת ההנאה שהושגה על ידי ממן ולשווי הנזק שנגרם ומאידך מתן משקל למצבו הכלכלי של ממן ובסופו של דבר קבע בית המשפט העליון שעונש הקנס שהוטל, חרף גובהו, מתון ומתחשב הוא (**שם**, פסקה 2(א)):

"אכן, כשם שיש מקרים שבהם יש להעניק משקל ממשי ליכולת הכלכלית של הנאשם בבוא בית המשפט לקבוע את שיעור הקנס - כך יש מקרים שבהם משקלו של נתון זה יהא נמוך. כזה המצב בעבירה כלכלית מובהקת, בדומה לענייננו. מכל מקום, יש לזכור כי הענישה, גם ברכיב הקנס, אינה בגדר 'תכנית כבקשתך'. הענישה במשפט הפלילי אינה מוכרעת על פי תוצאות של חקירת יכולת, או ליתר דיוק - הצהרת יכולת, כאילו מדובר בלשכת הוצאה לפועל".

בית המשפט העליון כן התערב שעה שמצא להקל עם הנאשם בכל הנוגע לתקופת המאסר חלף הקנס שעה שהעמיד תקופה זו על פני 12 חודשים במקום 18 חודשים שנקבעו בגזר הדין המקורי.

כפירת הנאשם במיוחס לו בכתב האישום

10. כתב האישום ייחס לשני הנאשמים שותפות בפעילות בביצוע העבירות, כאשר ממן הורשע כאמור במיוחס לו על סמך הודאתו בעוד הנאשם הכחיש את ידיעתו בדבר הפעילות התרמית שהתבצעה על ידי ממן במסגרת תפקידו במגדל ולפיכך כפר הוא בקיומה של פעילות תרמית משותפת של השניים.

בפרק המבוא של הכרעת הדין ציינתי את העובדה שהמחלוקת העיקרית בין הנאשם לבין המאשימה, מחלוקת שעומדת בלב ליבו של התיק, היא סוגיית מודעותו של הנאשם להיות הפעילות המשותפת של השניים, פעילות תרמית. כן ציינתי שהאישום כנגד הנאשם אינו עוסק בשאלה האם הפעילות שבוצעה בחשבוניות שלו, על פי הנחיות ממן, היא תרמית שהרי נקודה זו לא היתה בלב המחלוקת בין הצדדים, אלא שהשאלה היתה האם הנאשם היה מודע לכך שמדובר בפעילות מסחר תרמית.

הוספתי וצינתי שבפניי הוגשו ראיות מסוגים שונים, הן ישירות והן נסיבתיות, ובהן נתוני המסחר, מסרונים שהוחלפו בין הנאשם לבין ממן, ראיות נסיבתיות נוספות, מסמכים שנתפסו ברשות הנאשם, פירוט חשבוניות הבנק והפעילות בהם, פעילות בנוגע להעברת הכספים וגם עדותו המפורשת של ממן בדבר הקשר והשותפות בינו לבין הנאשם בכל הנוגע לפעילות התרמית, גרסה על פיה הנאשם ידע ידוע היטב שמדובר בפעילות תרמית.

נוכח כפירתו של הנאשם במיוחס לו כאמור, בחנתי את כל ומלוא הראיות שהוצגו בפניי במסגרת הכרעת הדין המאוד מפורטת שהשתרעה על פני 145 עמודים שבסופה הרשעתי את הנאשם כאמור בעבירות נשוא כתב האישום כפי שפורט לעיל.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

11. בא כוח המאשימה, עו"ד גפני, חזרה על עיקר הטענות לעונש שנטענו בעניינו של ממן, שהרי מדובר באותה פרשה, בכתב אישום משותף שהופרד נוכח הודאתו של ממן במיוחס לו שעה שהנאשם כפר בכל הנוגע למעורבותו בכתב האישום.

עו"ד גפני עתרה להטלת עונש מאסר משמעותי וקנס כבד תוך שהיא מתייחסת לנסיבות המחמירות שמצדיקות במקרה זה קבלת עתירתה, לרבות הפניה למשך הזמן הרב של הפעילות התרמית, היקפה הנרחב של הפעילות מבחינת מספר פעולות המסחר שנעשו, סכומי הכסף שהושקעו, הרווח הניכר שצמח לנאשם ולממן, המנגנון המשומן שהופעל על ידי השניים, חלקו הנכבד של הנאשם שסיפק מחד את המימון לפעילות התרמית ומאידך

סיפק לממן את ה"פלטפורמה" לפעילות תרמיתית זו שעה שאפשר לו לפעול בחשבונותיו שלו (חשבון משותף לו ולאשתו והשני חשבון על שם אימו של הנאשם), אותה "פלטפורמה" נועדה להסתיר את מעורבותו של ממן בפעילות המסחר, פעילות שנאסרה עליו על ידי בית ההשקעות. עו"ד גפני הפנתה למודעות המלאה לתוצאות הקשות של המעשים, הפנתה למניע לביצוע העבירות שהוא מניע של בצע כסף ורצון להגדיל רווחים, תוך התעלמות מהנזק שנגרם למשקיעים בבית ההשקעות, לאמון הציבור בשוק ההון, למעסיקה של ממן שבעצם מעשיו הפר הוא את האמון שניתן בו, לעובדה שממן הינו עובד ציבור.

כמו כן הפנתה באת כוח המאשימה לרכיבים נוספים שיש בהם כדי להעצים את החומרה של מעשי הנאשם וממן לרבות תכנון המעשים, התחכום שבביצועם, ריבוי העבירות.

12. באת כוח המאשימה לא התעלמה מהמאפיינים המבדילים בין הנאשם לבין ממן, לרבות ובעיקר העובדה שממן היה עובד ציבור, שממן היה הגורם שביצע הלכה למעשה את פעילות המסחר התרמיתית אך מאידך היא ביקשה לאזן בין מאפיינים מבדילים אלה לבין מאפיינים אחרים שמחמירים דווקא את מצבו של הנאשם ביחס לממן.

עו"ד גפני הפנתה בעיקר לעובדה שממן הודה במיוחס לו בכתב האישום כבר בשלב מוקדם, לא רק שחשך זמן שיפוטי יקר אלא פירטה את נסיבותיו האישיות הקשות של ממן, לרבות העובדה שהוא נותר חסר כל לאחר שגם ויתר על ביתו, לעובדה שהוא אב לשלושה ילדים, לעובדה שהוא נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה והיכה על חטא.

אין זו אף זו, ממן הודה במיוחס לו בכתב האישום כאשר הודאה זו מפלילה לא רק אותו, אלא גם יש בה כדי לחזק את הראיות של המאשימה כנגד הנאשם, במסגרת הסדר טיעון שהוא חריג בנסיבות העניין שהרי ממן נדון לעונש מאסר לתקופה לא קצרה של 44 חודשים, במסגרת הסדר זה הוטל עליו קנס כספי של חצי מיליון ש"ח.

במסגרת הכרעת הדין בעניינו של הנאשם ציינתי שממן לא ביקש לקבל כל טובת הנאה תמורת נכונותו לשמש עד תביעה ולספק לתביעה ראיות של ממש למעורבותו של הנאשם בתוכנית המרמיתית שהניבה לשניים רווחים כספיים בסכום גבוה מאוד, על כך העיד ממן בבית המשפט ובמסגרת הכרעת הדין מצאתי ליתן אמון בגרסתו של ממן שנתמכה על ידי ראיות רבות נוספות שהוגשו לבית המשפט.

באת כוח המאשימה, כמו גם בא כוח הנאשם בתורו, הפנו לפסיקת בתי המשפט בעבירות כלכליות בכלל ובעבירות דומות בפרט, כאשר באת כוח המאשימה ביקשה להדגיש את העובדה שמדובר בחקירה מורכבת מאוד, בהליך משפטי שנוהל לאורך ישיבות רבות כך שאין לומר שלרכיב חלוף הזמן יש ליתן משקל להקלה בעונשו של הנאשם.

בבוא התביעה לבחון את עניינו של הנאשם אל מול עניינו של שותפו, ציינה עו"ד גפני שממן אמנם היה עובד ציבור וזו נסיבה מחמירה בפני עצמה, אך אין להתעלם מהעובדה שהנאשם היה שותפו של ממן והוא ידע על תפקידו של ממן בבית ההשקעות.

עו"ד גפני הפנתה כאמור לשורה ארוכה של החלטות של בית משפט זה וגם של בית המשפט העליון, הפנתה לעיקרון שנקבע בבתי המשפט שבעבירות כלכליות יש להסית את נקודת האיזון לטובת האינטרס הציבורי ולהעדיף אינטרס זה על פני האינטרס האישי של הנאשם.

על כן היא עתרה לקביעת רף ענישה בין 3.5 שנים ל-5.5 שנים, זהו הרף ההולם את העונש שראוי להטיל על

הנאשם, אך יחד עם זאת היא הוסיפה וציינה שהמאשימה אינה עותרת להטלת עונש בצד הגבוה של הרף.

באשר לגובה הקנס, הפנתה היא לאמור בגזר דינו של ממן, שאושר כאמור בבית המשפט העליון, ועל פי רף זה ניתן להטיל קנס עד פי ארבעה מטובת ההנאה שהפיקו הנאשם וממן, הווה אומר עד 44 מיליון ש"ח, כאשר בעניין זה היא הפנתה לקביעתה של הנשיאה חיות בפרשת מנופים שראוי שהקנס יהיה גבוה יותר מטובת ההנאה שהפיק הנאשם. על כן, היא עתרה להטלת קנס גבוה בסכום של מיליוני שקלים.

תמצית טיעוני הנאשם וראיותיו

13. מטעם הנאשם העידו מספר עדי אופי:

מר זילברשטיין אמיר, יזם שהקים חברות רבות, בשתיים מהן עבד הנאשם, העד העיד שהוא אמנם חי בניו-יורק אך מזה שנים רבות הוא עוסק בתחום אבטחת מידע לרבות פעילות ביטחונית בתחום זה כאשר הנאשם מלווה אותו בפעילות זו כבר 10 שנים והנאשם הוא שמוביל את הפעילות בשתי החברות. העד העיד על הנאשם כאיש מקצוע אמין, אחראי, בעל רמת ביצוע מקצועית גבוהה, הוסיף וציין שלחברה לקוחות רבים בתחום הביטחוני והנאשם תפקד באורח ראוי להערכה.

כמו כן העידה אשתו של הנאשם, הגב' סיון פלג, שציינה שמדובר באיש טוב ואדם טוב, סובלני ורגיש, אב מסור ובעל דואג, שעד היום הוא מצטער על עצם ההיכרות עם ממן, הוסיפה וציינה שהנאשם מבלה לא מעט עם ילדיו, מסייע בחינוכם ובניהול משק הבית, כאשר בתו נזקקת אף לטיפול. בנוגע לאירוע, היא ציינה שמדובר באירוע מאוד חריג בחייו, אירוע דרמטי שאינו מאפיין אותו בהתנהלותו.

העידה בפניי גם הגב' פירסטנברג גודין שציינה שכבר בשנת 2008 מונתה למנכ"ל בחברת "גיטה", פתרונות ביטחוניים לגופים ביטחוניים בארץ ובחו"ל, ציינה שהם אינם עוסקים באבטחת מידע אלא בבעיות יותר מורכבות, מוצרים ספציפיים שפירטה אודותיהם, פעילות סייבר שמסייעת לגורמי ביטחון כאשר כל מי שעובד בחברה עובר בידוק ביטחוני קבוע ושוטף והנאשם קיבל את הסיווג הביטחוני הגבוה ביותר בחברה. הנאשם שימש כמנהל תחום החומרה בשתי החברות שייסד זילברשטיין, עבודה לא פשוטה והוא עובד באחת החברות כמנהל במשרה מלאה, ציינה שמדובר באדם שמדקדק בפרטים, אמין, ניתן לסמוך עליו במלוא המובנים, מהווה עוגן מרכזי בחברה, מדובר במשרת אמון, הוא עובד מול הספקים וביקשה להדגיש את מידותיו הראויות והמוערכות הן בפן המקצועי והן בפן האישי, אך בעיקר את סוגיית האמון הרב שרוחשים לו.

14. עו"ד מעוז טען כל שניתן לטעון לזכותו של הנאשם במסגרת עתירתו להקלה בעונש ככל האפשר.

הסנגור ביקש להדגיש את העובדה שמדובר בנאשם בן 42, נשוי ואב לילדים, שירת ביחידת עילית של המודיעין.

באשר למעשים נשוא כתב האישום, עתר עו"ד מעוז לראות בהם מסכת אחת של מעשים עם ריבוי עבירות אף אם חלקן נושק לחוק איסור הלבנת הון וביקש מבית המשפט לקבוע שהעונש שהוטל על ממן אינו מהווה בהכרח אמת מידה ראויה לעונש שיטיל על הנאשם.

מדרך הטבע ניסה הסנגור לשכנע את בית המשפט שעניינו של ממן שונה בתכלית מעניינו של הנאשם, המאפיינים המבדלים בין השניים הם כה משמעותיים עד אשר אין לגזור גזירה שווה מעונשו של הראשון לעונשו של הנאשם, זאת בהינתן העובדה שממן הינו איש ציבור שהורשע בקבלת שוחד ובהפרת חובות אמון כלפי מעסיקיו מתוקף

תפקידו.

אמנם הנאשם הורשע בעבירות שיוחסו לו אך זאת מכוח קביעת בית המשפט בדבר שותפות בין הנאשם לבין ממון ולא מכוח העובדה שהנאשם ביצע באופן אקטיבי את העבירות דנן. אמנם מדובר בביצוע בצוותא אך גם על פי הוראות החוק יש לאבחן בין אדם פרטי לבין עובד ציבור. כאשר תרומתו של הנאשם לפי הקבוע בגזר הדין היא בהעמדת תשתית פיננסית.

עו"ד מעוז ביקש להדגיש את העובדה שהנאשם לא פעל במחשכים ולא בהסתר, אלא באופן גלוי לחלוטין, הוא תיעד את כל הפעילות הפיננסית באמצעות מסמכים שנתפסו בסופו של דבר על ידי המאשימה ושימשו אותה בשעה שזו באה להוכיח את אשר נטען על ידה, מסמכים שהנאשם יכול היה להעלים, אך הוא לא עשה כן. כן הפנה הסנגור לעובדה שהנאשם לא מחק את המסמכים שיכול היה למחוק ממערכת המחשב, לא מחק את המיילים ולא את שאר ההודעות.

הנאשם שילם מס בגין הרווחים שהפיק מהפעילות המשותפת בינו לבין ממון, דיווח כדין על רווחיו ומכאן שאין לראות במעשיו כפי מעשיו של ממון שלא שילם מס, לא דיווח על ההכנסות, דאג להסתירן.

עו"ד מעוז ביקש להדגיש בפני בית המשפט שזכותו הבסיסית של הנאשם על פי דין היא לכפור בהאשמות המיוחסות לו, אין לראות בעצם כפירה זו משום נסיבה מחמירה שראוי בגינה להטיל עונש ייחודי הנאשם בשל כפירתו. הנאשם נלחם על חפותו וזו זכות יסוד שעומדת לו ועל כן אין לקבל את עמדת המאשימה שיש להחמיר בעונשו של הנאשם רק משום כך.

באשר לסוגיית התמשכות ההליך, עו"ד מעוז טען, ולא בלי צדק, שההגנה לא חלקה על רוב רובה של המסכת העובדתית כאשר היא מיקדה את טיעונה בשאלת מידת מודעותו של הנאשם לפעילות התרמיתית ולשאלת קיום יסוד נפשי כמיוחס לו בכתב האישום.

בנוסף הפנה הסנגור לפסיקה שנוגעת בענישה בעבירות בתחום הכלכלי בכלל ובעבירות בתחום שוק ההון בפרט, ביקש להפנות דווקא לפסיקה שלא החמירה וקבעה רמת ענישה לא מחמירה אף ביחס לעונש שהוטל על ממון. עו"ד מעוז הוסיף וציין שאין בידי המאשימה תשתית ראיתית לפגיעה במשקיעים עצמם, ראיות כאלה לא הוצגו על ידי המאשימה ולבטח לא הוכחו.

עו"ד מעוז עתר לבית המשפט לעשות אבחנה בין רכיב הרווח שהפיקו הנאשם וממון מפעילותם לבין הנזק שנגרם, ציין שהנאשם אמנם חלק עם ממון את הרווחים אך רק בשל שותפות הפעילות ולא בשל הסטטוס של ממון כעובד ציבור, כך גם לגבי עבירת השוחד.

סופו של דבר עתר הסנגור לקביעת רף ענישה שנע בין 20 חודשי מאסר ברף הגבוה ו-8 חודשי מאסר ברף הנמוך.

באשר לרכיב הקנס הפנה הסנגור כאמור לעובדה שהנאשם שילם מס על רווחיו, לאחר שהוא הצהיר על קיומם של רווחים אלה והוסיף וציין שנכון להיום רשות המס דורשת מהנאשם תשלום סכום נוסף של כ-1.5 מיליון ש"ח בעוד שהמוסד לביטוח לאומי דורש תשלום על סך של 200,000 ש"ח ועל בית המשפט ליתן את דעתו לסכומים אלה שעה שהוא בא לגזור את דינו של הנאשם.

שמעתי גם את דברי הנאשם עצמו שהביע צער עמוק על המעורבות שלו בפרשה, הוסיף וציין שהיום הוא מבין

שנסחף לפעילות זו, הוסיף שמדובר בתקלה בחייו ועל כן עתר לבית המשפט להקל עמו בעונש שיוטל עליו.

הנאשם הוסיף שהוא עובר תקופה מאוד קשה מאז החלה החקירה בתיק לפני כ-6 שנים, פירט לגבי הפרסומים בתקשורת שהיו מעמסה כבדה.

הנאשם ביקש להדגיש את העובדה שהוא מודע לכך שירצה עונש מאסר שיפגע בסיווג הביטחוני אך יותר מכך ציין שצפויים לו קשיים במציאת עבודה בתחום עיסוקו, ביקש להביע צער עמוק על האירוע, על הפגיעה אם נגרמה לחסכי פנסיה.

דין והכרעה

15. בית המשפט נדרש שוב פעם בתיק זה לפרט את שיקוליו על פי תיקון 113 לחוק העונשין שעוסק בהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

אעשה זאת בתמצית ובקצרה משום שהדברים נסקרו על ידי בעת שגזרתי את דינו של ממן, ככל שהדברים הם רלוונטיים לצורך פירוט המתווה שנקבע על ידי המחוקק, וזאת בלבד.

16. תיקון 113 לחוק העונשין יצר מנגנון תלת שלבי בעת גזירת העונש. **בשלב הראשון**, על בית המשפט לבדוק האם הנאשם הורשע בכמה עבירות והאם אלה מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. כאשר מדובר במספר אירועים על בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע, או עונש כולל לכלל האירועים.

בשלב השני, בית המשפט אמור לקבוע את מתחם העונש ההולם ובנדון עליו להתחשב בשלושה פרמטרים, הכל כאמור בסעיף 40(א) לחוק העונשין: ראשית, בערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, במדיניות הענישה הנהוגה; ושלישית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין.

בשלב השלישי, על בית המשפט לבחון את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם ובהתחשב בהן, לגזור את הדין. העונש נגזר בתוך מתחם הענישה ההולם למעט נסיבות חריגות של שיקום או צורך יוצא דופן בהגנה על שלום הציבור.

להרחבה ראו ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (5.8.2013) שם התייחס בית המשפט העליון בהרחבה לתיקון 113 לחוק העונשין שבמסגרתו נקבע כאמור המנגנון התלת שלבי בגזירת העונש.

השלב הראשון - ריבוי עבירות

17. בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין על בית המשפט להכריע, תחילה, האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או מספר אירועים וכפועל יוצא מכך האם יש לקבוע מתחם ענישה אחד או יותר.

הנאשם הורשע כאמור בעבירות הבאות: מתן שוחד, עבירה לפי סעיף 291 לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ריבוי עבירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין; תרמית בניירות ערך - ריבוי עבירות לפי סעיף 54(א)(2) לחוק ניירות ערך, תשכ"ח-1968 (להלן: "**חוק ניירות ערך**"), יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין; איסור הלבנת הון - ריבוי עבירות לפי סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון,

תש"ס-2000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון"), יחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין.

חרף העובדה שמדובר בעבירות שבוצעו לאורך פרק זמן לא קצר, הרי אין להתעלם מהעובדה שמדובר בפעילות מרמית שתוכננה ויושמה על ידי הנאשמים כאשר הנאשם מספק את המימון הפיננסי ואת החשבונות בהם בוצעה הפעילות המרמית בעוד שממן היה האחראי על פעילות המסחר המרמית, כך שמוכן אני לקבל את הטענה שמדובר באירוע אחד מתמשך לצורך קביעת מתחם העונש.

אינני מתעלם מהעובדה שבכתב האישום יוחסה לנאשם גם עבירה על חוק איסור הלבנת הון ועבירה של מתן שוחד, אך זאת בהקשר של היותו שותף לממן ולא מכוח מעשה נפרד ועצמאי של מתן שוחד.

על פי הפסיקה, ככל שמדובר בקשר ענייני הדוק בין המעשים המיוחסים לנאשם והעבירות בהן הורשע, תהא הנטייה לקבוע מתחם ענישה אחד, הכל בהתאם לנסיבות המקרה הרלוונטיות (ראו ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.2015)).

השלב השני - קביעת מתחם העונש ההולם

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות כלכליות והערכים המוגנים

18. על חשיבותו של שוק הון הוגן ומתפקד בכלכלה מודרנית נכתב לא אחת בפסיקה. כך למשל ברע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ** (14.4.2010):

"שוק ההון במדינה מודרנית נועד להוות מכשיר יעיל לגיוס הון מידי ציבור משקיעים רחב, כדי שישמש מנוף לפעילות כלכלית יעילה. הוא נועד, בה בעת, לפתוח בפני הציבור אפיק השקעה וחסכון נושא פירות. שוק הון יעיל הוא גורם מפתח לצמיחה כלכלית, אשר לא יצלח בלא ציפייה של המשקיע האינדיבידואלי להפיק תועלת עצמית מהשקעתו בשוק ההון. ציפייה זו להפקת טובת הנאה מהשקעה בניירות ערך מותנית בקיום שוק אמין, הפועל ביושר ובהגינות".

על נושא משרה או בעל שליטה או גורם המנווט את פעילותה העסקית של החברה וכן על מי שמנהל או לוקח חלק בניהול כספם של אחרים, בין היתר מי שאמון על מתן הוראות מסחר, אמון על קניה או מכירה של ניירות ערך בשם גוף מוסדי, בית השקעות, קרנות פנסיה או קופת גמל או כל גורם אחר שעוסק, בין היתר, גם במסחר בניירות ערך - לפעול לקידום האינטרסים של החברה וכן של העמיתים אשר כספיהם מנוהלים על ידי אותה חברה, ואינטרסים אלו בלבד, עליו לפעול כשלנגד עיניו מטרה יחידה והיא השאת רווחיהם של העמיתים ו/או הפרטים שאת כספיהם הוא מנהל, לפי העניין, תוך איסור פעולה בניגוד עניינים, איסור פעולה שנוגדת עקרונות של ממשל תאגידי תקין וראוי, איסור על פעולות תוך הסוואת מטרת הפעילות שלשמה בוצעה העברה וכיוב' ערכים מוגנים שנפגעו כתוצאה מפעילות הנאשם כמפורט בכתב האישום.

19. בתי המשפט חזרו וקבעו בשנים האחרונות עד כמה חשוב שהמשקיעים בשוק ההון ידעו כי נושאי המשרה ובעלי השליטה בחברות הנסחרות, וכן מי שממונה על מתן הוראות מסחר של ניירות ערך בגוף העוסק במסחר עבור אחרים, יפעלו באופן ראוי על מנת לקדם את עניינו של התאגיד ואת עניינם של אלו שכספם

מנוהל ובכלל זה, יקבלו החלטות בהתבסס על מידע מלא כאשר טובת התאגיד עומדת לנגד עיניהם, ותוך דיווח מלא ושקוף לציבור.

עוד קבע בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין כי בעבירות כלכליות בכלל, ובעבירות על חוק ניירות ערך בפרט, בבוא בית המשפט לגזור את עונשם של הנאשמים עליו לתת דעתו לכך שמדובר במניע כלכלי כספי שהדריך אותם ושיש צורך להרתיע אחרים מביצוע מעשים דומים, זאת על אף שמדובר לרוב בנאשמים נורמטיביים שתפקדו באורח תקין במשך שנים תוך תרומה לחברה ולסביבה. נקבע כי רף הענישה בעבירות אלה יהיה עונש של מאסר בפועל לצד קנס כספי משמעותי.

ראו לצורך זה את ע"פ 4666/12 גורבץ נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (8.11.2012), שם עמד בית המשפט העליון על החשיבות בהחמרת הענישה בעבירות שבתחום שוק ההון [ההדגשות שלי, ח.כ.]:

"נקודת המוצא שהנחתה אותנו בדין במקרה זה היא החשיבות הנודעת לענישה משמעותית בעבירות צווארון לבן, שחרף אופייה 'הנקי' היא 'מלוכלכת' לא פחות, ונזקיה אף עולים במקרים רבים על נזקיהן של עבירות רכוש מסורתיות. היטיבה לבטא את הדברים השופטת א' פרוקצ'יה בפסק דינה בע"פ 9788/03 מדינת ישראל נ' גולן, פ"ד נח(3) 245, 250 (2004): 'העבריינות הכלכלית בתחומי החברה והכלכלה היא לרוב מתוחכמת, מסתייעת באמצעים מודרניים של הפקת מידע, וקשה לגילוי. נזקיה קשים לחברה בכללותה, למשק הכלכלי, ולאנשים הפרטיים הנפגעים ממנה במישרין. על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הרובצת לפיתחה של העבריינות הכלכלית המתוחכמת, את היקף הקרבנות העלולים להיפגע ממנה, את הקושי והמורכבות שבאיתורה ואת ההוקעה הברורה של יסודות השחיתות וניצול עמדות הכח, השליטה והמידע הכרוכים בביצועה. על המסר העונשי לשקף בבירור את תגובתה המחמירה של החברה על מעשים של הפרת נאמנות בשימוש בכספי הזולת תוך ניצול כח המשרה".

כך גם היטיב לציין כב' השופט דנציגר בע"פ 4430/13 נתנאל שרון נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (31.3.2014) [ההדגשות שלי, ח.כ.]:

"בל נטעה באופיין 'הלבן והנקי' של העבירות הכלכליות; מדובר בעבירות מתוחכמות וקשות לגילוי, אשר מבוצעות לרוב על ידי עבריינים בעלי מעמד והשכלה שעושים שימוש בכספיהם של אחרים, תוך ניצול כוחם ומעמדם ותוך הפרת חובת הנאמנות (...) לא בכדי קבע בית משפט זה בשנים האחרונות שהגיעה העת להעלות את רף הענישה בעבירות כלכליות, לרבות הטלת עונשי מאסר בפועל במקרים המתאימים".

כמו כן ראיתי להפנות ע"פ 8465/15 בן זקן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (12.9.2016), שם חזר בית המשפט העליון על מגמת ההחמרה בענישה:

"במהלך השנים שחלפו מאז חקיקתו של חוק ניירות ערך, ניכרת בחקיקה מגמת החמרה בענישה המתייחסת למעשי תרמית ומניפולציה כאמור (...) החמרה זו עולה בקנה אחד עם מגמה רחבה יותר להחמיר בענישה בגין עבירות כלכליות בכלל ובגין עבירות בשוק ההון בפרט (...) זאת מתוך הכרה המתחזקת והולכת בחומרתן של

עבירות כלכליות ובנוק שהן גורמות לפרט ולכלל".

20. כן ראיתי גם להתייחס לערך החברתי המוגן בעבירת השוחד. מבחינת הערך החברתי המוגן, אין צורך להרחיב מילים על הנזק העצום שגורמים שוחד ומרמה והפרת אמונים של עובד ציבור בכיר - הן לניהול התקין של גופים ציבוריים והן לאמון שרוכש הציבור לגופים אלה. בית המשפט העליון התבטא בעניין זה בקול רם וצלול במספר רב של פעמים, כך למשל בע"פ 6916/06 אטיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.10.2007):

"האיסורים הנכללים בעבירות השוחדנועזולהבטיחאתתקינות התנהלותם של מוסדות השלטון ושל גופים ציבוריים ולבער התנהגות הנגועה בשחיתות. עבירות כגון דא, אשר יסוד של שחיתות טבוע בהן, מסוכנות הן לחברה והן לסדרי הממשל. הן מעודדות זלזול ברשויות הציבור ובעובדי הציבור. הן מפרות את האמון של פרט בפרט, ושל הפרט בשלטון. הן פוגמות באמון של הפרט בתפקודו של הכלל, ובכך מערערות את היציבות החברתית (ראו בג"ץ 7074/93 סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מח (2) 749, 777).

מתן שוחד ונטילתו זכו להתייחסות ביקורתית מאוד גורפת של המחוקק, המאופיינת בין היתר בעונש המירבי שקצב לעבירה זו, בפריסה הרחבה של החוק על עובדי הציבור במיגזר רחב מאוד ובגמישות הרבה ובראייה המרחיבה מאוד ביחס למעשים אשר נראים כמעשי שוחד (ראו ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 221. להלן: פרשת לוי).

הערך המוגן של עבירת השוחד הוא, בין היתר, הגנה על המנהל הציבורי מפני שחיתות, הבטחת פעילותו התקינה וחזקת אמון הציבור בתקינות פעולותיו. אי לכך, יש לדאוג ששיקולי המינהל יהיו שיקולים ענייניים ולא יושפעו משיקולים זרים (...). יפים לעניין זה דבריו של פרופ' מרדכי קרמניצר:

'הערך החברתי המוגן באמצעות העבירות שעניינן שוחד לעובד ציבור הוא עצם פעולתו התקינה של המינהל הציבורי... חשיבות פעולתו של המינהל הציבורי היא גדולה, שכן בלעדיה לא ייתכנו חיים חברתיים מסודרים, ולפיכך מגינים באמצעות עבירות השוחד לא רק על תקינות פעולתו של המינהל הציבורי, אלא גם על יוקרתו של המינהל הציבורי בעיני הציבור ועל האמון שהציבור רוחש לו כתנאים הכרחיים לפעולתו' (מ' קרמניצר, 'האם חסרי עבירות אנחנו? על הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 13), תש"מ-1980' משפטים יג (תשמ"ג-מ"ד) 159, 162-161).

מן הכלל אל הפרט

21. בבואי לקבוע מהו מתחם העונש ההולם נתתי את דעתי, בין היתר, לגזר הדין שניתן בעניינו של ממון בנוגע לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה, לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה על ידי הנאשם, התכנון שקדם לביצוע העבירה, חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, הנזק שהיה צפוי להיגרם

מביצוע העבירה והנזק שנגרם בסופו של דבר ולסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, הכל כפי שנטען בהרחבה על ידי באי כוח הצדדים במסגרת טיעונם לעונש, כמפורט לעיל.

22. בהינתן כל העובדות הרלוונטיות, זאת מבלי שאתעלם מרמת הענישה שהוטלה באותם מקרים שהוזכרו על ידי הצדדים בטיעונם, בחלקם הגדול ניתנו על ידי מותב זה, ומבלי שאתעלם גם מהעונש שהוטל על שותפו של הנאשם (במסגרת הסדר טיעון), הרי נוכח המאפיינים הייחודיים של המקרה ושל הנאשם ובהתחשב בשיקולים שמניתי לעיל מצאתי לקבוע שמתחם הענישה ההולם את כלל העבירות בהן הורשע הנאשם הוא מאסר לתקופה של 30-48 חודשים.

השלב השלישי - גזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם

23. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, ראיתי להפנות תחילה לעתירתה של באת כוח המאשימה שעתרה כאמור לקביעת מתחם של 3.5-5.5 שנות מאסר, כאשר בהגיונה הרבה היא מצאה לנכון לציין שהמאשימה אינה עותרת לרף העליון של המתחם בעוד שהסנגור עתר להטלת מתחם ענישה של 8-20 חודשי מאסר.

בנוסף לעתירות הצדדים להטלת המתחם כאמור, ראיתי לנגד עיני גם את העונש שהוטל על ממן, 44 חודשי מאסר.

עליי אפוא לקבוע האם חלקו של הנאשם חמור או דומה או מקל ביחס לחלקו ומעשיו של ממן.

יש לזכור שעניינו של ממן נדון אף בבית המשפט העליון.

24. בבואי להכריע בסוגיה דלעיל הרי נתתי את דעתי לכל טיעוני הצדדים בנדון ונקודת המוצא מובילה למסקנה ברורה שחלקו של הנאשם חמור פחות מחלקו של ממן ועל כך ארחיב.

לא הובאה בפני בית המשפט כל ראיה לכך שהנאשם יזם את המעשים או שהוא הגה אותם, אלא שמכוח יחסי החברות בין הנאשם לבין ממן, ממן ככל הנראה פירט בפני הנאשם על אופי הפעילות שלו ועבודתו בבית ההשקעות וכך התגלגלו הדברים (אפילו ממן לא העלה טענה שהנאשם יזם או הגה את הרעיון של הפעילות המרמית).

הנאשם איננו עובד ציבור וככזה לא ניתן לייחס למעשיו את אותה חומרה שיש לייחס למעשיו של ממן כעובד ציבור.

הנאשם גם לא הואשם ולא הורשע בעבירה של מרמה והפרת אמונים בתאגיד שהרי היה זה ממן שעבד בתאגיד עצמו ולא הנאשם.

הנאשם הצהיר בפני רשויות המס על כל ההכנסות שהפיק מהפעילות המרמית בניירות ערך ושילם מס בזמן אמת בגין הרווחים שהפיק מרווחים אלה, בשונה מממן שלא הצהיר על ההכנסות ולא שילם מס בגין הכנסות אלה.

25. לצד הנסיבות המקלות אינני מתעלם מהנסיבות המחמירות שמתקיימות בנוגע לנאשם, בראש ובראשונה שעונשו של ממן נגזר בהתחשב בהודאתו, בלקיחת האחריות על ידו, בחרטה שהביע ובנכונותו למסור ראיות שקושרות מעורבים אחרים בפרשה שלא כפי הנאשם.

אין בית המשפט בא דין עם הנאשם נוכח עמידתו על חפותו, אך בית המשפט אינו יכול לזקוף לזכות הנאשם את הנסיבה המקלה של הודאה, חרטה ונטילת אחריות כפי שנסיונות אלה נזקפו לקולא לטובתו של ממן.

26. בבואי לאזן כאמור בין הנאשם לבין ממן, בשורה התחתונה מסקנתי היא שחלקו של הנאשם אינו חמור כפי חלקו של ממן אף שהנאשם הפיק סכום רווח גדול יותר מממן.

בסופו של דבר לאחר שנתתי דעתי לכל השיקולים הרלוונטיים לצורך גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, ובלי להתעלם מהפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל גילו, הפגיעה במשפחתו, הסכנה לאובדן מקום עבודה, הנזק שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו וריצוי עונש מאסר, דברי החרטה שהביע הנאשם בבית המשפט, התנהגותו החיובית כפי שעולה מעדותם של עדי האופי ובמידה מסוימת חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, כ-6 שנים, ותוך שנתתי דעתי גם לערכים נוספים כגון הרתעת היחיד והרבים, מצאתי להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה של 33 חודשים.

27. אשר לקנס שראוי להטיל על הנאשם ומאסר חלף אי תשלום הקנס, ראיתי כאמור להפנות לפרשת חכמי, ע"פ 5023/99 **חכמי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(3) 406 (2001), אליה הפניתי גם בעת שגזרתי את דינו של ממן, ובעיקר לדבריה הנוקבים של כב' השופטת פרוקצ'יה, דברים שמצאתי להביאם באופן חלקי:

"המאסר במקום קנס נושא אופי אכיפתי ועונשי כאחד. שילובו בין אמצעי הענישה נועד בראש ובראשונה ליצור תמריץ לנאשם לשלם את הקנס שהוטל עליו וליעל בכך את הליך האכיפה של התשלום".

ראיתי גם להפנות לחלקים אחרים באותו פסק דין בעמ' 428 לגבי המדיניות הראויה להפעלת המאסר במקום קנס, לעמ' 430 לגבי גובה הקנס שראוי להטילו על נאשם וראיתי גם להפנות לפסק דינו של בית המשפט העליון מפי כב' השופט הנדל בפרשת ממן שנדונה זה לא מכבר.

ראיתי גם להפנות לדברים שכתבתי בעניינו של ממן לגבי הקנס שראוי להטיל על הנאשם, שהוא נגזר בהתאם לשווי טובת הנאה שהושגה על ידי עבירה או לשווי נזק שנגרם לפי הגדול מביניהם.

נתתי את דעתי למצבו הכלכלי של הנאשם ובסופו של דבר, בשים לב לטענת בא כוח המאשימה לפיה בית משפט יכול היה לגזור, לפי הנוסחה הקבועה בסעיף 63(א) לחוק העונשין, סכום כולל של כ-44 מיליון ש"ח ובהינתן העובדה שהנאשם הפיק רווח של למעלה מ-8.5 מיליון ש"ח כתוצאה מהפעילות המרמית, סכום העולה פי שלושה ויותר מהרווח שהפיק ממן מהפעילות המרמית (מבלי להתעלם מהעובדה שהנאשם שילם מס רווח הון על רווחיו מפעילות בניירות ערך) - הרי הדעת נותנת שעל מנת להרתיע את הנאשם, כמו גם נאשמים אחרים, כמצוות המחוקק וברוח פסיקת בית המשפט העליון, ראוי להטיל על הנאשם קנס כספי משמעותי ביחס לקנס שהוטל על ממן.

לא נעלמה מעיני טענת בא כוח הנאשם בדבר דרישות שהופנו אליו על ידי רשויות המס, אך אין לקשור בין דרישות אלה לבין הקנס שראוי להטילו על הנאשם מכוח העקרונות שנקבעו בפסיקה.

על כן מצאתי לחייב את הנאשם לשלם קנס כספי בסך 1.5 מיליון ש"ח או 18 חודשי מאסר תחתיו.

סוף דבר

28. לאור כל האמור לעיל, הנאשם יישא בעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 33 חודשים.

ב. 15 חודשי מאסר על תנאי, אך הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים על אחת העבירות בהן הורשע.

ג. קנס כספי בסך של 1,500,000 (אחד וחצי מיליון) ש"ח אשר ישולם ב-15 תשלומים על סך של 100,000 ש"ח כל תשלום, החל מיום 1.6.2018 ובכל 1 לחודש אחריו, או 18 חודשי מאסר חלף הקנס.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אייר
תשע"ח, 24 אפריל
2018, במעמד
הצדדים.

חאלד כבוב, שופט
סגן נשיא